

Den oälskade romantikerns förbannelse

Den oälskade romantikern föddes bland de skrattande barnens vända ryggar när de sakta lämnade henne bakom sig, och i den obekväma tryggheten hon fann i rummets mörkaste vrå när ljusen på tårtan slocknade. Hon växte upp med ett behov av kärlek kraftigare än ett behov av syre, i en värld av fängslade löften och ögon som vittnade för dess antites. Barndomens reminiscenser iakttog hennes förtvivlade blickar när hon återigen bönföll om att inte bli övergiven, trots att dörren redan stod på glänt och hon var lämnad åt sitt öde. De följde henne genom alla gånger hon motsträvt klätt av sig som sin sista utväg, med tanken att hennes sårade ben och undergivna blick skulle vara nog för någon att stanna, iallafall en stund till.

Hennes begär räckte bortom stunder i en förlägen famn och berusade kyssar med musiken dånande på andra sidan dörren. Hon hade en åtrå för sjuklig kärlek, likt livets evinnerliga förälskelse med döden, och förföljarens besatthet av den förföljda. Hon var fördömd till känslor så intensiva att de föll bortom mänsklig behärskning, men ensamhetens förbannelse hade satt sin prägel på hennes isande händer och glödande hjärta. Det konstanta, desperata sökandet efter kärlek var plågsamt, och våndan ärrade henne djupt. Kärlekens missöde slingrade sig sakta längs hennes handleder likt en vildkaprifol, lämnandes blossande röda spår efter sig. Kärleken hon gav fick hon aldrig tillbaka, och i slutändan stod hon alltid kvar med ett utslitet hjärta och ett tomrum i bröstkorgen.

Ännu en gång uttalade hon de tre orden utan att få dem åter, för den sanna romantikern vägrade kapitulera. Den eviga kärleken tycktes alltid befinna sig precis bakom hörnet, men för varje steg hon tog flöt den längre och längre ifrån hennes trevande händer. Övertygelsen om att hon en dag skulle finna någon som inte fruktade hennes lågor blev allt svagare. Varje förhoppning slutade enbart i tragedi, och förtroendet till ödet började sakta slockna. Hon ville bli ett med asfalten och himlen som öppnade sig, för hon tynade hellre bort till ljudet av regnets smattrande mot busskuren än till ekot av rösten som kunde älska allt utom henne.

Blåslagna händer och brustna hjärtan sammanflätades till tonerna av lögner och ömma kyssar, när tårarna torkats och det enda som återstod var svarta fläckar på det ljusa tyget. Minnena av varma andetag och kalla väggar mot hennes bara rygg förgyllde hennes sömnlösa nätter, men i gryningens ljus försvann skuggorna som hållit henne sällskap. Livlösa läppar möttes en sista gång, och den kyliga vinden omfamnade henne medan de trygga armarna släppte taget. Hennes kalla händer rörde vid en ännu kallare själ, och i desperationens namn tände hon låga efter låga, enbart för att se den slockna igen. Den varma närheten under de blinkande färgerna blev till blåmärken i betagenhetens förklädnad, och den oälskade romantikern blev återigen påmind om att de allra vackraste ögonen även är de mest fördärvliga.

Till slut släppte förbannelsen sin fattning, och allt hon någonsin begärt höll hon nu i sin famn. Ensamma nätter blev till mjuka händer runt hennes nacke i morgonsolens ljus, och lågorna hon brann i var inte längre hennes egna. Kärleken hon gav fick hon för första gången tillbaka, men tomrummet i hennes bröstkorg återstod. Hon lät sig erövrats av tryggheten hon fann i sin tvillingsjäl, men den oälskade romantikern älskade och älskade tills att hon inte längre kunde.

Deras blickar möttes och han bönföll om att inte bli övergiven, medan dörren sakta stängdes och han blev lämnad åt sitt öde. Hon blev ett med smärtan av glöden som blev till aska, för hon tynade hellre bort till ljudet av sina egna skrik än till ekot av rösten som inte kunde älska något annat än henne.